

Sjód sögur frá Grænlandi

I. Heimastofan og hversdaginn

Þú munt þekki átti stúlka nokkur heima en Nívígla hét. Hún hafði misst báða foreldra sína og var þó séðin í gæstfukasteyni til fösturs í heitnili nokkurt þar í þorsinu, enda átti hún engan að.

Á heimili þessu varð Nívígla litla að vinna baki brotum og var henni ekkert hlíf í vinnu. Jafnvel þau vext, er aðrir gátu ekkert minna en vildu ekkert vinna, var hún látin minna af handi. Það var því ekkert neitt undarlegt frá hún yrði fastíftin framafá.

Hið bændinn í heimilinu var hardnesstjáttól hún mætti, þrokkafullur og hryssings-logur og svo stórlápur var hann, að hann vildi ekkert minna en hafa, en að hann var oftastamesti og duglegasti maðurinn í öllum veidiförum, heppnasti og árnadnasti sjósólmárinu, sem öllum tótti að taka sér til fyrirmyndar og láta ráða til. Því var það og, að hann satti ávalt lagi í hverju vori að verða fjóstur allra til að hefja sjófar sína langt í höfuð, til selaveida, en lá þó ávalt í landlogunum í tjaldi sínu hjó Hunsgerit, sem er lítill þorp, stórnast fjórir

myndan

2.

454

Þegede-hofdam.

Þú var svo við vor eitt, að hann bræpti algjörlegu
ið af þessari vönu síni, svo, að þegar nágrannar hans
fornu að fylgja sig til að fara í veiðir, lét hann það sig
engin skilfa og bræfði hverki lögg né tíð í þá átt.

Nágrannar hans voru vanir því að hann hídstram-
aði þá, ef þeir létu nokkurhvern tímingsvæð í sér sjá,
í undan kommu, eða ef þeir lögðu ið áður en hann
vori tilbúinn. Þetta tiltaki hans kom þeim því undar-
legar fyrir sjónir, sem hann hafði ávallt verið til-
búinn, höngu í undan þeim og jafnvel stundum verið
búinn að afla nokkvers áður en þeir komu í veiðir.

Í þetta sínu tíðum þeir dag eftir dag og jafnvel vikur
eftir vikur, eftir því að hann fór að búa sig af stad,
og loka er þeim þótti tíðum orðin ^{nögu} leið og löng, létu
þeir frá landi og hirtu eptir frekar en háttum
þessa ólundarseggs í það sínu.

Þegar máðurinn var orðinn einn eftir, réri hann
med ströndum fram og lenti bót sínum í hverri
einnustu vor í notliggandi veidistöðum, til að
ganga ír skugga nu, að enginn fornaður né stípi
vöru í landi og að þeirri hamsóttu lokinni fór hann
að fylgja sig til ferðarinnar.

Ennuna morgun byrjadi allt heimilisfolkid að bera

Förur vermannna út í Kvanna bátinn. — Þroulond-
ingur hafar sem sé tínu alkrúnu, afar stóru huldóla
fyrið kvannafólki sitt sérstaklega og eru þomur veiru-
lega skipotjónarmenn í þeim bátinum —, og mis
vand Vi vigha litla, eins og andrarnir, ad láta handur
standa fram úr erminu: Hin fór tods ferdir, nodan
aðrir fórn ein, bar helmingi stórru byrdar en hver
hinna, nuz allar farangurim var kominn midur í
bátinn. Síðast af öllu fóð hin alreigu sína
med sér, en það var laupinn hamar og hundurinn
hennar. Kom hin þeim fyrið í hendurum stad, ofan á
öllu dótinn, sem aðrir áttu og ofludu med.

Það var veiru hústórnadoms ávalt aðrir ad róa sjálfur
Kajabi sinnu vid hlið kvanna bátanna og var hann þá
offast og veiru fremur gláður í stöphi. Hið bró hann
út af þrossari veiru: Hann steyg upp í kvanna bátinn
og stýrdi honum sjálfur og leit út fyrið ad vera baddi
háður og ein reiginglogri og veiru í stöphi en notknu
sinni fyrið, evla kalladi hann mi þátt og hastarlogu
ad hóðgarnömmu: Hvert sinu sem honum stótti þeir
etlii selja nóðurinn nóju fast: „Áfram! Áfram!
Róid þið betur! Áfram! Áfram!“ og var þeim ónóg-
loft ad gera þessum til hófis; soð úrillur var hann
og ónógur, ad fóllid hroddist hann.

Krísvíghá sat þegjandi í andþöfinu yðri á sínu af öllum
 matli, jóguframt því sem hún hlakkaði til að eiga í vöndum
 að komast í veind yðra í fjaldum sem setja átti niður,
 niðurs og áður, undir háfjöllumum þjó Hlungnerit.

Þegar þau voru komin á mót við Krájarvík, en það
 er fjallatjarg náloft veyslunnar þessum Sagdlett. Kalladi
 hristórninn til þeirra og sagði með þjósti miltlun:
 „Kallid þú að róa.“ Þaði hann þeirri stýris-ár
 sína til hlidar, stóð upp í vati sínu og hejós
 þöflu af þöflu fram eftir stýrisum, mig hann þom
 þrangd sem Krísvíghá litla sat of þreif til þessar
 þandri handi. Hún varð hradd og ottadi að reyna
 að stunda undir þöflum og laggjast niður við kjól bátonis;
 en þá þreif Karlinn í hánd í hönni og sveitti hönni
 í þöflum í sínu vöfngi, þó hann var miklu stærðari
 en hún, spældan um þöflu. Þó mestu erfisvinnunni
 þótt hönni að halda sér ofan sjáfar, en niðr flýddi Karlinn
 hristórninn hönnar úþyrdis lita og kalladi til hönnar og
 sagði: „Hérna er hristórninn þinn! Kallu þér upp í hönnu!“
 Hún náði í hristórninn og lét hann synda með sig á bátonum
 og náði hún með amari handi í Kejsstokki bátonis
 og hugd í þá þjarga sér y hristórninn í þessum hátt, en
 Karlinn náði í þó og þjó með henni í hönd Krísvíghá
 svo að þeir fingu föm í smúdu og á sínu þessum af —

og líftli-fingur voru eftir hælir í hönd hennar. Því nóst
 fleggi hann lausgannum hennar á sjónum og stípaði
 mörnum sínum að húa í burtu sem stjótast. En
 af fatinu, sem á þá skorn og hradslunni sem greið þá,
 vandað þeim farsamt að taka til áramna, eins fljótt
 og þannu ottadist til. Hann ástæði því mjög eftir sig og
 sagði: „Ef frid eltri hlýðid mér og ríðid, eins og ég hefði
 sagt ykkum, skal eltri fara bétur fyrir ykkum, hvort þu
 sem er, en stelpunni þar.“

Hvort þu hék sig að hundinum og höfði grátandi í
 eftir bátinum, um þann kvöld, og hugaði um þetta
 allt í þessa laud: „Ríðum í! Hæðum af því að flýta niðri í vandi og
 gláður við tilþyrpinguna um góðan ofla, hófin hann fleggi mér í sjónum
 og líftsvíkt mig! Skalladi þú nið til sín að dýr sjávarnis, til þess
 að þú gótu fylgt henni niðurní sjávarbotnum og þann skornu all,
 híd stórta, sem híd minnsta. En áður en þú loyðir af stad, leit
 þú til þinnis, stírnadi í skingum sig í allar áttir og kvaddi
 höndur og þinnis, tók þú sínu ífang sér og stótt sér til
 botus, ásamt öllum físterum og fúgum sjávarnis.

Þegar þú kom niðurní sjávarbotnum, fann þú lausgann
 sínu, og um laud og þú tók hann upp, sagði þú: „Hér vil ég
 eiga þetta.“ Hof þú því nóst göngu sína, ^{eftir sjávarbotnum} um þú kom til flajot,
 sem er rit og skingituar sult. Var þú þá skornu soo lausg
 frá landi, að þú gat sád allt sam stævi í norðri, austri, suðri og
 með því að stíga upp á höfuð öldum

vestri. Þarna byggdi hún þá sínu of vandrinnöld yfir
 öllum dýrum sjávarins, sem hún síðan getur óvalt,
 séð hvar hafa fyrir stafni, með því að brýða yfir þau
 ljósi frá lampa sínum, í hveit sínu er hún setur þann
 upp í lampastöðum og sveitir í hönnu.

Verðin misheppmáðist algjörlega þetta árið og Karlinn
 sem fleggi henni í sjónum, vandrinnöld fiska var.

Orðin til þess, að fiska veidarnar ganga vel og flegla-
 seljarnar er mikil, er sú, að þau árin flegur þiðrið
 lampann sínu í ýmsa heppiloga stöðum í sjávarbotu-
 rinum og létur fiska sína eynda í gegnum ána, sem
 kemur undir ^{þá} þessu, þannar og þegar selveidin er
 góð, þá sér maður þiðrið réttu hönd sína, þá
 er flegurinn voru höggur af, upp yfir sjávarflötinn.

En vandi hún réi - en það getur hún orðid, of mór-
 ringjar staðir glöpsamum, staðir, sem nota Kajati
 staðir dárins manns, þarna nátt og kústað þannar og
 sanna þann með einhverjum holti, - þá sendir hún
 þann vandrinnöld (Linnarsarneti) með Kofaliti
 og vandrinnöldi og létur henni allar sínar stöpsnur, en
 þá er elti von í neim gúðri þá til lauds stað sjávar.
 Þegar vandrinnöldin létur verði, heyrir maður hundga
 mella og hávada í rokkvandrinnöld: Það er þiðrið,
 sem þá blas undir stöpin og hveitir í sjónum,

7. 464
en hundurinn hennar liggur í velti fram í
lappi sér upp í ladsstofu hennar
og gerir henni advarnt. ef hann sér að heyrir
eitt ^{það} lit jandarbúa (landkrabba) sem
hann heldur að henni steli lífi og hún
vilji kafa áður en það er þó stundin.

II. Hettuselurinn.

Þangisok hjó Klittissut, sem er eyjaklasi nokkur
summauvert við Vermottalís í Júlíaneharbs-lógarði,
þjúggu 5 bróður með systur síni, en hún átti
uppseldisson, sem á tættu lagi tilheyrði henni
síni: Hún var föttra hana en hann uppseldis-
broðir allra bróðranna.

Svo mikið átti hún bróðurinn í systur
síni, að þeir gátu ekki til þess hugað að hún
gefti sig og vörn þeir þó margir sáu báðum hana;
þeir gátu jafnvel ekki umt að hún
fari í heimtöku til þeirra eða að noinni manni,
hvorki þar né kona, helldi með saman við
hana að selja. Þó hún kom samt biddil, einhvað
semur foreldra sína, sem bróðurinn gátu sattu
sig við að lengi systur þeirra og flutti hann sig
og allt sitt, í heimili þeirra bróðra og gefti hún
systur þeirra, og föttra brath^{göd} vinátta milli
hans og bróðranna.

En ekki stóð sí vinátta lengi: Þangað koman
líquadrisk eigna bönn ~~með~~ og það féll bróðurinn
svo illa, að þeir þungu kalla til nugu hjónanna,

9. 468

Þeir brúðu systur sínu um óþyriskaps og
virtu hana létils, en madur hennar var avallt
samur og jöfnu við hana og elskati hana, og þeir
meis sem þau voru lengur samum.

Þvo var það vor eitth. ^{er} madur hennar var
að veidum, að broddur hennar blóðu bat sínu í
steyndi og fóru að heiman en stíldu systur
sína og föstur son hennar ein eftir henni.

Það munir sethust að í Kangel, skammt
fra Sagdlet.

Þegar madurinn kom heim, varð hann reður
nið og fór að mága ^{hans} hefdu yfirgefid heimili
hans, meðan hann var fjærverandi og bardi hann
nið komu sína í hvert stífti sem hann kom af
veidum, því hann faldi hana eiga sött í þeir að mága
hans hefdu yfirgefid þau. Af meðferð þessari varð
hennar hálfstuelnd og sött að fast við Augakott (Galdra)
og í þeirri íferð efdi hún sig langi í fjörn sínu, þar
fél hún gat breytt sér í sal (Hlaspmytson eða þóna
leonina).

Þag nokkum, en madur hennar var að veidum, bat hún
fösturson sínu að fylgja sér niður að sjó og er þang að var
Kannid, sagði hún við hann: "Kú stung ég mér hér niður og
hann fjörnu sínum uppi en í fimta stífti, sem ég fé

Sínið við hönnu Calvinn og veidd voruð við hana;
 hún lokaði því viljandi aftur augum sínum og Góid
 þess að bróðir hennar stípti til hennar stútti
 sínum, svo hún gæti með því glæðara gæði hvald
 bát hans undir hönnu, enda óvirkur henni hann
 þar, en hún settist upp í hól-bátsins og lét
 hann hafa með sig fangað, sem maður hennar
 var á sjó, nálogt stjafni, og þar leidu hans sönnu
 fortölj sem bróðir, hennar félaki hjá Kvennisk: Hinn
 bl. elsti hönnu þar og lagði á dóm grátandi láid
 sína til þess.

Þessi þá þessu hefir hún við langst í hafi úti og
 grandar báttum eftir því sem hönnu þessu
 við eiga, en síðla sumars forin hún sig svo norri
 lauti, að hún gæti lifid land sitt og eggjar, með
 sorgbláðinni á nojju og sökumdi asten tóðva sínum
 þar, sem hún ávalt, man svo vel, en sífelst
 gráður, vognu henna ómurlögu fortögu, en þar undu
 í vogi henna fyrir atkenna þessu mauna en hún
 þó hafði reynt þess í lífinu og sam hún elstaði
 nið.

Stór- harkuselvinn (Klopmyttan) er oftast í söetmi
 við sundurhletta Hittisut-egganna í ágúst mánuði og
 er Kvæmselvinn ávalt harkuslogasti og stöðast.

12. 478

Farartálmur, er sjófarandur, í hinum smætti
og enda oft stótti. Láttur sínum verda fyrir, því
Kvensalurnum stóti, með hettuna í Raunnum
hlífir engu, sem hann sér og kemst í för við.

III. Náttvalid (moradon more ætius)
Sögn frá Nordur-Groulandi.

13.

476

Ulidali fór einhverju sinni norður ^{með lándi, í ver sitt þar} þorv móðir hans
og systir í fylgd með honum. Þegar þar komu til Fluligssats,
þar sem nú er Jakobsstofa, sethust þar ^{sí} þar iður og Ulidali
veiddi þar niðir og langi.

Einu sinni veiddi hann reimasel og bjó sér til ólar
af stinni selsnis, en svo veiddi til að í ílátinu sem hann
lét ólarnar í til að bleyfa þær, lágu aðrar ólar fyrir
og áttu þær ýmsin. Móðir Ulidals var góðdröft og
hafði í ógáti gjöf ~~þar~~ sonar síns eitradar, í stadium
fyrir ólar, sem annar móður átti og hún óttadi að sita.

Hun leiddi og Ulidali tók ólar sínar upps úr ílátinu,
svatkið eitruðgjurnum úr þeir í augu hans svo hann
væð blindur. Af þessu væð hann óþor til vinnu og
móðir hans væð svo ^á veid við hann að hún og þeir
aldrei upps frá þeir ^á m. Kæðling að sta, en þegar Kæðlingur
var veitt svo þarverandi, gaf systir hans honum avalt
eitthvað annað og létta að boða.

Hun þetta leiti fórn allir úr þessum, svo að fóð þetta
var þar eitthvað ^í veid ^í effir og augu aðri.

Þetta ^{vorðum} ^{þetta} effir ^í þar svo við að óguldugu stór í stjórn stór
framan væð við hús þeirra Ulidals, bæitt í móti gluggan.

um y hofði um; þetta sár systir blidales og segir
 við hann: „Hæyrðu, bróðir minn! Hér er kunnida
 bjarns dýr, sem heyr er að stíjóta; ég stóð nær í bog-
 ann þinn, svo þú getir drögid hann upp og stótið
 alýsið, eftir því sem ég munda þess á það.“ Bróðir
 hennar vildi þetta gjarnan og fór það svo, að stótið
 namu alýsið baki við eyrð og féll það stundant til
 jardu. „Já hitli það!“ sagði systir hans, glöð
 í bragði, en móðir þeirra ástæði upps og vondu
 og sagði: „Það er eltri satt! Það var fluggastof-
 ur min sem þú hitli og annað eltri.“ Systirmin
 þóðu.

Skömmu síðar tóki Kerlingin til að brýna bjúg-
 snif sínu (Ullo). „Hví ertu að brýna bjúgsnifinn
 þinn, mauma?“ spurdi Ulloak. „Ég otla að
 stiera úr nokkrunu stæljum“, sagði Kerlingin,
 „étu það heldur að ég otli að þera annað við hann?“
 Heldur að ég otli að rústera viddina þína áan, flugga-
 stafinn, með honum“ og hló skuldahlátur, um leið
 og hún stundadi út til að flá bjarns dýrið, sem lá
 dautt þar á bláinu.

Nú kvöldið eldati Kerlingin á báðum hlöðum,
 á aðrum sand hún bjarns dýrs-kljót en í hinum hlöð-
 um sand hún Kerling þanda syri sínum, en

á meðan Kerlingin soaf um nóttina, og systir
Ulridals komu nágju sína of bjarndyrs-lyðinu
og átt hann þad með góðri lýft.

Þótt sína dreymdi Ulridal, að systir hans
gengi með sér út í hláð varpanu og er þang að var
Kornid, flaug fuflⁱⁿⁿ svo nærri honum, að yzta rind
vængjarins nam vid augu hans, svo hann var
alejáandi.

Þvíguminn eftir fór hann suður í fótur og það
systir sína að ganga út með sér og hattið þá
drummu hans um nóttina, bóts þofflu³ svo að
hann í hann og vana vand haitöhyggju. Þauðl-
ust þaði óseggjulega milid of þessum vidvord, en
eftir sögðu þau móður sinni frá þonum.

Þegar hann kom inn í ba sínu eftir, settið hann á
sanna ofad sem hann var vana að sífta og lét á
eignu þera; kemur þá móðir hans inn með bjarndyrs-
húð og létur til að verða þona.

„Hvordan hefirdu þengid þessa húð, mamma?“ spyr
Ulridal.

Móðir hans varð alveg forvinda, en hún varð þess vor,
að Ulridal var haitöhyggju ordinn, en svaradi þó áu þess:

„Ertu búinn að gleypna þvi, að hann náði: othar í þilli
húðina þá anna hár eftir í haust? Mér þótti réttara

ad verba hana fyrir hann, en ad loto hana grofus
midur. Hotta þau svo talinn.

Ulidak tóti brótt til sinna fyrir idju, ad vrida og
syrta hans hljæpadi honum ávalt einu og hún gaf,
til ad toga i reipsid i oledanum þegar hann dró
veidi sína hoin of isinu.

Einhverju sinni spurdi hann móður sína, hvar
hún vori elsti fámeyli ^(fara mid honum til vridanna til vid þot) til ad hljæpa honum, hún
toto þvi vel og loydu þau síðan of o fad til vrida þegar
þau komu á veidi o fadinn, tótt Ulidak svandæpni
mittlu inn mitti móður sinna, en festi stutful
sinn mid hún enda reipsisins of brid nu þess ad hann
s ei o fótan fista, er hann góti o stutlad. Etlis leid
i lónu ad fistaurnum hoin of o stutullinn o fodi i
Kafi i skroftu hans of tóti fistaurnum þegar i
hás mid móður Ulidaks i eftirdragi, hversu nioj
sem hún spyruti i móti of ástradi i ákafa: Uloja!
uloja! bjúghúfurinn minn! bjúghúfurinn minn!,
þvi nu vartadi hana bjúghúfurinn sinn til ad stera
i reipsid, ^{er} en dró fistaurnum hana útbeydis.

Cid líkelli stund lidinni skaut hoin upp of halladi
hinn þá notkunum sinnum uloja! uloja! uloja! og
er hún lotu sótta; sást hár hoinnar flaksa fyrir
vindinum of sinast i oddrijoan vordul of vord

17-484

Hún að lífi því er nákvæli nafnið, enda er
tóm nákvæðisinn sínn einn og þrossháro-
vindrill og áskur þess heyrir einn og sagt
sé: „Uloga! Uloga! uloga!“

IV. Sverdfiskurinn (delfinus orca)
Sögn
frá Sudw.-Groulandi.

Sögnin um Sverdfiskurinn hejðar í Þessa leid:
Finna broður vidridu til stúlkunna einnar
og atli hún sjö broður, sem stóðu fast í móti
því að hún hefði nokkurn þessara finna
vidla, ^{af þeirri urðu lotur} sem lotur urðu til þess, af slysin
einni, að deyða stúlkuna, í vidvæign þeirri
vid broður hennar, ^{vegna þessa slyss} ~~en fundu til þess, að~~ ^{steyptu}
bidlaminu ~~steyptu~~ sér í sjónum og fyrir-
föru sér í óvæntingunni sinni og sálarbólum
og urðu þeir að sverdfiskurinn, sem drepa
allt, sem fyrir þeim, ^{urðu} ~~sem þeir fundu~~
sér þessu slysi, ~~en þessi fundu fyrir, að sverdfiskurinn~~
~~dröpi eitthvert hlutum þessu slysi, frá~~
éta þeir það aldrei, heldur flýja í burtu frá
því sem steyptu, enda drepa þeir aldrei slík-
ar steypur nema af vanga.

Broður stúlkunnar fluttu síðan búferlum
langt sudur í land og því er það, að sjáist

en sé það
þessi slyss. dýr
en þeir dröpu

19 - 488

Sverdfiskur á ferð, mun hann ávalt leggja
leið sína í suður, átt og erfsi að leita uppi
óvini sína, broðrum síð og atlingja þeirra.

Hvítu hálimar á sverdfiskinum eru hvítu
limur sem voru á skinnstoflunum brodra
stúlkunnar, er þeir urðu óviljandi, banna-
mann að.

Vesturoströnd Grænlands er lengstum þáttinn
landföstum ísi, sem rætur að landi af
nord. austri, fram hjá höfðunum Kap Farvell,
er þegar valurinn er í isinum, sem stundum
ber við, sjást einn að 5 mönnum ríandi á
Kajalt sínum og Stefna þeir for sínum ávalt
suður á bóginn og þafa aðeins spjót eitth
til vopna, en slíkt vopn notudu Grön-
lendingar ávalt fyrrum, er þeir ræru frá
landi, með þáð eitth í huga að dreypa menn,
enda er þetta í samræmi við stöðum allra
Grönlendinga ein þann dag í dag, að ávalt
seu finnu sverdfiskar, og hövði fleiri né
færi, samum í höp, er þeir östa um
sjóinn og einu enu því er á ferð þeirra
veidur, heldur slái bakugga sínum á
báðar hliðar og drepsi í þann hátt alls

sein lífs er ofan sjávar og fyrir þeim vendur.

Önnur reggarnir þá tókum sjojóts þess er bróð-
urnir sínum hafa ségt hafa til vopna á bái
sínum, sem fyr er sagt.

V. *Pomvinn* (*Colymbus septentrionalis*)
 Soju
 frá Lindur-Gröndlandi.

Hjón ein öllu margar dötur, ein engja sonur.
 Yngstu dötter sína ölu hjónin upp svo sem
 hún voru fötu barn og fóru íla með hana og
 systurhennar léku hana einnig hart. Hún var
 barnin, blá og blóðug í hverjum daga og grét
 oft hátt og í hljóði af þessari misteknum lúan
 meðferð foreldra sína og systur. Hún gat varla
 stíð í fötum, því aldrei fékk hún sofa til
 að fara í; sár-berfott varð hún oft að froða sér
 í bláum og frosnar stímm offur til að fara í
 þegar bozt lét. Blóðnasin og barsmúsin og þáð,
 að ganga berfott í eggjagjötum, gerði henni lífið
 óþolandi.

Eintrögn síni sem offur var svo víð að eil lyndi
 ormittið komu upp í heinitum og var yngstu dötter
 síni síni komu ein þáð þó hún voru vitaulega
 saklaus og ölli engu þátt í því. Móðir hennar
^{sló} bændi hana svo í nasinn að ley blóddi úr

og úr of þessu var hinn ræknir í burku af heimil-
 num. Hinn reyndi að staklast upp til fjalla, svo
 sárþott og blóðug sem hinn þó var, fór hann gat
 namast í hvoornagan fötinu stígid. Hinn
 kallaði því í sífellu: „Fadir minn og móðir
 minn ræknir mig í burku, systur minar fyrirlika
 mig og því veud ég mér að ráfa hém, sárþott og
 með blóðmasir. O. a., fadir minn og móðir minn og
 eldri systur! a. a!“

(Á Gronleghu: Ananamolo, atanamalo avd-
 larls'ngmanga, angajumalo ajorigmanga avd-
 lagsmanga, kumnerillo k'alumga auk' alungalo,
 ah! ah! atata, anama! angaju, ah! ah!.)

Þannig ráfadi hinn grátandi og blóðug streyndi úr
 viðnum hennar, enz hinn þetti slátr að sér og féll
 niður í vatni og varð að lóm.

Þórnurinn er önnur eygður niðr, augnabvarmarnir eru
 bólguir (grátbólguir augu); handu ræknirar í hálsinum
 í hönum, enu fátu nasablóð skúlkunnar og hann í
 en fitt með að ganga í færum laudi. Þegar lómurinn
 hljóðar, lítist hljóð hans barngráti, svo, að maður
 heyrir gránilögu: „ah! ah! atata, anama, angaju, ah! ah!“
 þ. s. a. a! Fadir, móðir, eldri systur! ah! ah!“

Eftirmáli (eigin álit um framveritadar sögu)

Þjóðsagnir allar, (sta þjóðsögur) eru óvirkilega samnkalladar spogill hins minna lífs þeirrar þjóðar, sem sagnirnar hafa myndast hjá. Þó lífs-
ad meira eða ad minna leyti hugmyndum alþýðna maanna um ymsa þá hluti, sem almenningur getur ekki gjótt sér nokkroga grein fyrir, hverja fjöðingur hafi áhrif og afleiðingar, en vill þó reyna ad fá einhverja úrlausn á. Verda þá oft og einatt þjóðsagnirnar ~~stundar~~ stundar stundnar niðr eftir þeim ljórum, atki sigt andlognum, sem þjóðirnar hafa átt við ad búa.

Sögur þó, er hér leitast eru einharmillogar þjóðsagnir, sem lífs- hugmyndum þjóðarinnar um viðhorf hennar við lífid og er það ómurlög niðr, enda hefir þjóðin, sem sagnirnar hafa myndast hjá, sett svo hördum ljórum, ad hún var við aldanda og til þess ad henna lífid í þeim fáu sálmum sem eftir voru, tóku Danir (!) hana undir verudarvong sinn! Til þess ad þeir einir gátu settir ad Krásinni og andgast af henni.

Sagnirnar eru ad vísu ómurlogar, en lífs- þó all- fjölbreyttu hugmynda lífi. Þjóðin, læssi, einu og

adran þjóðir, kalla sjálfar máli sínu gegnum þjóð-
söjur sínar, lóti lit sína eigin og annara þjóða og
segja: "Ég sit í stuggu lífsins, hjálpaðu mér!"